

Κατάθεση ψυχής

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Μπουρνέσα. Αυτές οι γυναίκες έπρεπε να δώσουν όρκο, όταν πέθαινε ο αρχηγός του σπιτιού, ότι θα μείνουν παρθένες, δεν θα παντρευτούν, θα απαρνηθούν τη γυναικεία τους φύση και θα δουλέψουν για να βοηθήσουν την οικογένεια να επιβιώσει. Στις ημέρες μας στην Αλβανία γίνονται κινητοποιήσεις και τεί-

νει να εκλείψει, γιατί οι νεότερες γυναίκες αρνούνται να μπουν σε αυτή τη συνθήκη - είναι τρομακτικό να απαρνείσαι τη γυναικεία σου φύση, τη μητρότητα, τον έρωτα, για να έχεις δικαίωμα να ζήσεις τη ζωή ενός άνδρα. Είναι τρομερό. Ναι μεν θεωρούταν τότε ότι είναι μια απόδοση προνομίων, αλλά επί της ουσίας είναι αδιανόητο μια γυναίκα να έχει δικαίωμα στη ζωή μόνο όταν πρέπει να ζήσει το υπόλοιπο της ζωής της ως άνδρας. Αυτό και μόνο τα λέει όλα για τη διάκριση των δύο φύλων. Στις δυτικές κοινωνίες γυναίκες οι οποίες βρίσκονται σε κέντρα εξουσίας, είτε στην πολιτική, είτε στο επιχειρείν, είτε στην παιδεία, για να τις πάρουν στα σοβαρά υιοθετούν ανδρικές συμπεριφορές. Για να καταφέρουν να επιβιώσουν μέσα σε ένα σύστημα που διατείνεται ότι στηρίζει την ισοτιμία. Ουσιαστικά ακόμα έχουμε πάρα πολύ δρόμο για την ισότητα και το βλέπουμε παντού: από την ανισότητα στις αμοιβές, τις σεξιστικές συμπεριφορές, τα ειρωνικά σχόλια απέναντι στις γυναίκες στα social media, την έμφυλη βία. Έτσι είναι αυτή η γυναίκα-Κρέων, έχει υιοθετήσει τέτοιες συμπεριφορές στη στάση της, στο περπάτημά της, έχει καταπολεμήσει τα θηλυκά της στοιχεία και εμφανίζει αυτή την ανδρική σκληρότητα, την έχει υιοθετήσει στη συμπεριφορά της.

■ **Στο θέατρο υπάρχει ηλικιακός ρατσισμός;** Πιστεύω ότι ηλικιακός ρατσισμός υπάρχει γενικότερα στην κοινωνία μας. Το έχουμε δει και στην πολιτική, πώς έβγαιναν οι συνταξιούχοι στο Σύνταγμα, πώς τους αντιμετώπισαν η πολιτεία και η Αστυνομία, καταβρέχοντάς τους. Αυτό και μόνο δείχνει την αντίληψη του κράτους απέναντι σε αυτούς τους ανθρώπους. Οι μεγαλύτεροι σε ηλικία,

αυτοί που δεν είναι πια χρήσιμοι στην οικονομική μηχανή, είναι βάρος, πρέπει να απαλειφθούν. Ο Χίτλερ τους εξόντωνε. Αυτή είναι μια καθαρά φασιστική νοοτροπία. Αυτό είναι διάχυτο και στην κοινωνία, μια επιχείρηση δεν θα πάρει έναν μεγαλύτερο άνθρωπο, γιατί σκέφτεται ότι δεν θα είναι αποδοτικός. Υπάρχει μια λατρεία της νεότητας και αυ-

τό είναι κρίμα, γιατί έναν ώριμο άνθρωπο, ο οποίος έχει κατασταλάξει μέσα του σε πείρα και σοφία, είναι κρίμα η κοινωνία να τον βάζει στο περιθώριο και, αντί να τον φροντίζει με ευγνωμοσύνη, να τον τιμωρεί επειδή τόλμησε να γεράσει. Απέναντι στη γυναίκα σε ακόμα μεγαλύτερο βαθμό. Εκεί ο «ασθενής» έχει δύο χαρακτηριστικά αδυναμίας, και της ηλικίας και του φύλου. Αυτό είναι πάρα πολύ θλιβερό και πρέπει να αλλάξει.

■ **Είστε μια εντυπωσιακή γυναίκα. Έχετε ρουτίνα ομορφιάς;**

Ευχαριστώ πολύ, αλλά δεν είχα υιοθετήσει ποτέ για εμένα αυτή την αντίληψη. Εκείνο που με απασχολεί σε αυτό το υπαρξιακό ταξίδι είναι να διατηρώ τη σωματική και την ψυχική μου υγεία, πέρα από το πρόβλημα της εξωτερικής εμφάνισης. Θέλω να είμαι υγιής πάνω από όλα, δημιουργική, ενεργή, οπότε για να το καταφέρω αυτό πρέπει να διαχειριστώ την καθημερινότητά μου. Προσέχω τη διατροφή μου, τρώω πολλά φρούτα, λαχανικά, πολύ λίγο κόκκινο κρέας, γυμνάζομαι, δεν καπνίζω. Δεν κάπνιζα ποτέ, παρ'όλο που σε ρόλους. Σε μία από τις πρώτες μου ταινίες το «Πέρασμα» της Βασιλικής Ηλιοπούλου, όταν η σκηνοθέτις μου είχε πει ότι έκοψε όλα τα γκρο πλαν, γιατί φαινόταν ότι κάπνιζα ψεύτικα, στενοχωρήθηκα τόσο πολύ που υποσχέθηκα στον εαυτό μου, σαν καλή μαθήτρια, ότι στον επόμενο ρόλο θα είμαι πειστική. Αλλά στη ζωή μου δίνω μάχη με φίλους που καπνίζουν, τους εκλιπαρώ να σταματήσουν το έγκλημα κατά του εαυτού τους. Πίνω πολύ νερό, κάνω ό,τι μπορεί κανείς για να διατηρήσει τη σωματική του υγεία. Και από εκεί και πέρα πρέπει να είμαστε δημιουργικοί, να αγαπάμε, να έχουμε δίπλα μας καλούς

ανθρώπους, να είμαστε μακριά από τοξικότητες, να έχουμε στόχο στη ζωή.

■ **Έχετε μεγαλώσει στη Δόξα Διδυμοτείχου. Ποιες είναι οι αναμνήσεις σας;**

Είχα την ευλογία να ζήσω μια πολύ όμορφη παιδική ηλικία, μέσα στη φύση, όπου ζούσα καθημερινά τις αλλαγές των εποχών. Και δεν είναι εξιδανικευμένα, γιατί συχνά την έχου-

με αυτή την τάση, ακουμπούσε μια βιωμένη αλήθεια. Ήμουν ένα ευτυχισμένο παιδί, γιατί βίωσα μεγάλη αγάπη στην οικογένειά μου και στο ευρύτερο κοινωνικό περιβάλλον. Σίγουρα θα υπήρχαν προβλήματα, αλλά αυτά τα πράγματα δεν είναι συνθήκες φανερά.

■ **Επισκέπτεστε την ιδιαίτερη πατρίδα σας;** Ναι. Κατ' αρχάς ο αδελφός μου ζει πλέον μόλιμα στο χωριό, στο πατρικό μας σπίτι. Ήταν για χρόνια μετανάστης στη Γερμανία και, τώρα πια που επέστρεψε στην Ελλάδα, προτίμησε να ζήσει εκεί με τη σύζυγό του.

■ **Πώς και δεν ακολουθήσατε τον αδελφό σας στη Γερμανία;**

Εκείνος είχε φύγει, γιατί ήταν στη Γερμανία ο αδελφός του πατέρα μας. Είχα ζήσει τη συνθήκη που ερχόταν ο ταχυδρόμος στην πλατεία του χωριού, μία ή δύο φορές την εβδομάδα, και μας έφερνε γράμμα από τη Γερμανία, από τον θείο, που πολλές φορές απευθυνόταν προσωπικά σε εμάς και είχε μέσα 5-10 μάρκα τη δεκαετία του '60. Ο αδελφός μου, όταν τελείωσε το στρατιωτικό του και είχε ήδη παντρευτεί, αποφάσισε να φύγει με τη γυναίκα του. Με τον αδελφό μου έχουμε εννέα χρόνια διαφορά.

Εγώ ήθελα να σπουδάσω, πέρασα στο Πολυτεχνείο στη Σχολή Πολιτικών Μηχανικών και φοιτούσα εκεί παράλληλα με τη δραματική σχολή. Παράτησα μετά το Πολυτεχνείο για να αφιερωθώ στο θέατρο και σε όλη αυτή τη διαδικασία ποτέ δεν μου πέρασε από το μυαλό να φύγω από το χωριό.

■ **Και όσο ήταν στη Γερμανία εσείς μαζί με τη μητέρα σας μεγαλώνετε τα παιδιά του;**

Ναι, ένα αγόρι και ένα κορίτσι με διαφορά πέντε ετών. Την ευθύνη την είχε η μητέρα μου, ήμουν και εγώ παιδί ακόμα, στα 15, απλώς ήμουν από δίπλα και αυτό που απολάμβανα περισσότερο ήταν η χαρά του να έχω στο σπίτι ένα μωρό και ένα παιδί αργότερα. Ανακάλυπτα ξανά

τον κόσμο στα χρόνια της εφηβείας μέσα από τα μάτια ενός παιδιού. Ήταν μια σπουδαία εμπειρία.

■ **Έχετε αδυναμία στα ανίψια σας;**

Ναι, πολλή και μεγάλη αγάπη. Μάλιστα ο ένας έχει και μια κορούλα 11 ετών, με την οποία έχουμε μια πολύ όμορφη σχέση. Νομίζω κιόλας ότι θα έρθει στην Επιδαύρο για πρώτη φορά να με δει.

■ **Τι ενέργεια σας δίνει το Αρχαίο Θέατρο της Επιδαύρου;**

Δεν μπορεί να περιγραφεί με λόγια. Εμείς έχουμε το προνόμιο της συνδιαλλαγής με αυτές τις πέτρες κατά τη διάρκεια των προβών. Υπάρχει και μια άλλου τύπου μυσταγωγία, δεν διαταράσσεται η σχέση που έχει κανείς με τον χώρο. Εκεί κάτι βαθιά ποιητικό, αισθάνεσαι σαν να συνομιλείς με τον Θεό, με τον χρόνο.

■ **Φωτογραφίες σας από συμμετοχές σας σε τραγωδίες έχουν μπει στα σχολικά βιβλία.**

Είναι τιμή μου, είναι χαρά μεγάλη! Κατάγομαι από μια φτωχή αγροτική οικογένεια, μεγάλωσα στο χωριό, γνώρισα τη φτώχεια, είχα πάντα σωστούς δασκάλους που με έβαλαν σε μια ηθική στάση απέναντι στη ζωή. Ποτέ δεν επέτρεψα στον εαυτό μου να πάρουν τα μυαλά μου αέρα. Δεν θεωρώ ότι επειδή κάποιος κάνει αυτή τη δουλειά είναι και κάτι σπουδαίο. Κάθε γυναίκα που μεγαλώνει τα παιδιά της είναι αξιοθαύμαστη.

■ **Τηλεοπτικά θα σας δούμε στη σειρά-υπερ-παραγωγή της ΕΡΤ «Η μεγάλη Χίμαιρα»...**

Οπως καταλαβαίνετε, έχω δεχτεί πολλές προτάσεις για να συμμετάσχω σε καθημερινές σειρές. Μόνη απάντησή μου είναι «όχι», γιατί πάντα ψάχνω το καλύτερο, εκείνη την παραγωγή που θα έχει όλα τα εξέγγυα να είναι πιο κοντά στον κινηματογράφο. Να έχει ένα πολύ δυνατό σενάριο και να μπορεί να προσφέρει στο κοινό υλικό για σκέψη. Οπότε ήταν τεράστια χαρά όταν δέχτηκα την πρόταση για τη «Μεγάλη Χίμαιρα». Κατά κάποιον τρόπο έκλεισε ένας ανοικτός λογαριασμός, γιατί πριν από καιρό ο Κώστας Κουτσομούτης μού είχε μιλήσει γι' αυτή τη σειρά. Ηξερα ότι τα τελευταία χρόνια συζητιόταν έντονα να γίνει, αλλά είχε ναυαγήσει λόγω του τεράστιου κόστους και, όταν πια επιτέλους κατάλαβα ότι το όνειρο γίνεται πραγματικότητα, είχα την τιμή να είμαι στο καστ. Ο Βαρδής Μαρινάκης έχει μια πολύ ιδιαίτερη ματιά και η συνεργασία μας ήταν άψογη. Συ-

νεργάζομαι με τρία ταλαντούχα νέα παιδιά, την Ελλννοϊταλίδα Φωτεινή Πελούζο, που είμαι σίγουρη ότι θα κάνει αίσθηση, αλλά και τα δύο ταλαντούχα αγόρια που παίζουν τους δύο γιους μου, τον Ανδρέα Κωνσταντίνου και τον Δημήτρη Κίτσο. Παρακολουθώ πάντα τα νέα παιδιά, πώς παίζουν, την απλότητά τους, τον αυθορμητισμό τους. Οι παλιές γενιές ήμασταν πιο προσεκτικές στο χτίσιμο του ρόλου, αλλά αυτή η αμεσότητα που έχει η νέα γενιά της απλότητας είναι για εμένα απόλαυση. Ήταν πρόκληση να ερμηνεύσω τη Ρεϊζένα, μια σύζυγο καπετάνιου, που ζει σε μια κλειστή συντηρητική κοινωνία όπου το τι θα πει ο κόσμος είναι πάρα πολύ σημαντικό. Και έρχεται στη ζωή της αυτό το τρομερό γεγονός: οι δύο γιοι της να ερωτευτούν την ίδια γυναίκα και μάλιστα μια ξένη.

ΒΑΣΙΚΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: INSTYLE GREECE MAGAZINE
ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ: ΝΙΚΟΣ ΜΑΛΙΑΚΟΣ/STYLING: ΝΑΤΑΛΙΑ ΜΠΑΛΤΑ
ΜΑΚΙΓΙΑΖ-ΜΑΛΛΙΑ: ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ